

tohoto služebního poměru, nýbrž týkají se doby pozdější, kdy žalobkynin poměr vůči obci byl upraven novou smlouvou, sjednanou podle nabídky žalované ze dne 4. června 1933. Podle této smlouvy nešlo o smlouvu služební, když žalobkyně dala k dispozici jí zakoupený aparát k předvádění zvukových filmů, převzala všechny náklady a celou režii s provozem kina spojenou, vybírala veškeré příjmy a měla obci jen odváděti týdně určitou částku a ročně nanejvýše 7.000 Kč na přepychové dani, neboť žalobkyně nebyla podle toho osobně a hospodářsky podřaděna do organizace zaměstnavatelova podniku (Sb. n. s. 10402). Nemůže tedy žádati ani přiměřenou úplatu, nebyla-li odměna za její práci ujednána. Žalobkyně byla v době, o niž tu jde, samostatnou podnikatelkou a nemůže tedy žádati úplatu za svou činnost vykonanou v kině žalované a náhradu režijních výloh, k jichž zapravení byla zavázána smlouvou, ať již jde o smlouvu zmocnitelskou, či pachtovní, nebo smlouvu sui generis. Ani z toho nemůže žalobkyně těžiti, tvrdí-li, že smlouva, o kterouž jde, se přičií zákazu vyslovenému v § 9 ministerického nařízení ze dne 18. září 1912 čís. 191 ř. z. a je tedy nicotnou podle § 879 obč. zák. Neboť nicotností smlouvy se nezměnil poměr smluvních stran ve smlouvu služební s právy a povinnostmi z takové smlouvy vyplývajících, nýbrž žalobkyně mohla by se v takovém případě jen domáhati vydání toho, co na základě nicotné smlouvy, tedy bez právního důvodu, druhá strana obdržela, t. j. z důvodu obohacení (§ 1435 obč. zák.), z kteréhož důvodu však nežalovala.

Čís. 15290.

Soudy jsou vázány pravoplatnými výměry správních úřadů, že zaměstnanec nepodléhá pojistné povinnosti.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, Rv I 708/36.)

Žalobce tvrdě, že byl u žalovaného zaměstnán, domáhá se na něm placení důchodu ve výši renty, již by dostával od Všeobecného pensijního ústavu, kdyby byl zaměstnavatelem řádně k pojištění přihlášen. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Proti žalobnímu nároku učinil žalovaný mimo jiné námitku, že se žalobce sám přihlásil k pensijnímu pojištění, že však nebyl přijat, a že odvolání žalobcovo proti zamítavému rozhodnutí o jeho pojistné povinnosti bylo zamítnuto. Prvý soud také zjistil, že žalobce byl u Všeobecného pensijního ústavu odmítnut proto, že nebyl k žalovanému ve služebním poměru. Toto zjištění se stalo závazným pro rozhodnutí soudu odvolacího, který připustil ještě důkaz výnosem ministerstva sociální péče č. . . ., z něhož plyne, že Zemský úřad v P. zamítl odvolání žalobcovo proti výměru úřadovny A Všeobecného pensijního ústavu v P. o neuznání jeho pojistné povinnosti v zaměstnání u žalovaného jako opožděně podané a že ministerstvo sociální péče zamítlo odvolání

žalobcovo proti rozhodnutí zemského úřadu. Bylo tedy podle toho ve správním řízení pravoplatně rozhodnuto, že žalobce nepodléhal pojistné povinnosti, všemi stolicemi, ke kterým si mohl žalobce ve správním řízení stěžovati, takže jde o rozhodnutí konečné. Soudy jsou vázány pravoplatnými rozhodnutími, která vydaly správní úřady ve věcech pensijního pojištění v mezích své působnosti, nemohouce se obírat materiálním obsahem nálezů správních úřadů ani tenkrát, kdyby se přičily zákonu (Sb. n. s. civ. čís. 2198, 2222, 4690, 8279). Byla tedy pro soudy závazně rozřešena otázka, že žalobce v době, na kterou se vztahuje rozhodnutí úřadovny A Všeobecného pensijního ústavu v P., nepodléhal pojistné povinnosti podle zákonů čís. 89/20 a 26/29 Sb. z. a n., které přicházejí v úvahu (Sb. n. s. civ. čís. 5804, 8286, 8643). Dobu tu nebylo třeba přesně zjišťovati, ježto žalobce nepřednesl, že za trvání svého smluvního poměru k žalovanému nastaly v jeho výkonech nějaké změny, nýbrž jednotně vylíčil své zaměstnání u žalovaného po celých 11 roků, po které byl prý u něho zaměstnán, takže již pravoplatné rozhodnutí správních úřadů svrchu uvedené a vlastní přednes žalobcův opodstatňují závěr učiněný soudem odvolacím, že žalobce nebyl k žalovanému ve služebním poměru, který by zakládal povinnost žalovaného, by přihlásil žalobce k pensijnímu pojištění. Tím ovšem pozbyl právního podkladu žalobní nárok, pokud právě byl opřen o opominutí žalovaného, že nepřihlásil žalobce k pensijnímu pojištění, ač podle zákona měl tak učiniti.

Čís. 15291.

K výkladu § 529 obč. zák.

Rozšíření osobní služebnosti na dědice lze jen do té míry, jako to lze učiniti u náhradnictví svěřenského (§ 612 obč. zák.).

I když byla služebnost bytu zřízena ve prospěch určité osoby a jejích pokrevních dědiců neznámého jména na věčné časy, jest omezena na prvního dědice. Další dědic nenabyl služebnosti ani tím, že mu bylo právo bydlení odevzdáno odevzdací listinou do vlastnictví a že bylo v pozemkové knize na něho převedeno.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, Rv I 1040/36.)

Žalobkyně se domáhá výroku, že žalovanému nepřísluší právo bydlení v domě jí vlastnický připsaném. Své právo bydlení dovozuje žalovaný z dědické dohody pojaté do odevzdací listiny ze dne 26. července 1831, podle níž dědici Leonarda Sch., pokud se týče dočasní vlastníci domu v ní vytčeného jsou povinni poskytovat volné, bezplatné užívání dolní části tohoto domu Erhardu Sch. a jeho krevním dědicům neznámého jména na věčné časy (auf immerwährende Zeiten). Toto právo bydlení bylo na žalovaného po smrti předcházejícího uživatele Karla Sch. na základě odevzdací listiny ze dne 25. června 1928 knihovně převedeno. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.